

ЗА ЦЕ Й ЦІНЮ СТАРИННИХ ДРУЗІВ Я

(за Анатолієм Кардановим)

За що ціню старинних друзів я?
За те, що поряд з ними не старію –
Була із ними молодість моя,
Із ними наші ювілеї гриють.

Нам сумувати, друзі, ще не час.
Нехай давно вже двадцять літ минуло,
Хоч пізно засинаєм повсякчас,
Та в вікнах засіріє – ми й проснулись.

Ми ще один одного впізнаєм,
Хоч зустрічаємось занадто рідко,
Зростає наш IQ із кожним днем,
Ковтнем для пам'яті пігулку гірку.

Заснути не дає радикуліт,
Хрустять і не згинаються коліна,
Ми будем жити, поки ще болить
У нас душа за наше покоління!

Стаєм сутулі й вже у сивині
І заздрим, коли міцно спить хтось поряд,
Та й для нужди бувають вихідні,
Роки міняють погляди й світогляд.

Нащадки не забудуть нас в віках
І всім нам вічним пам'ятником буде
Залишений онукам ДНК.
За це і Бог і люди не осудять.

Посперечаємось ще з долею не раз
Роки течуть, як навесні водиця
А поки п'ється, вип'ємо ж за нас
За наші нестаріючі обличчя!

Дата написання вірша: 2022-05-27